

Een dagje uit!

Warluma, 23 juni

Zoals eerder gezegd, laten we ons vanwege het slechte weer een beetje leiden door de Lonely Planet. Over Ferguson Island schrijven ze dat er een indrukwekkende vulkaankrater is, die je vanuit Warluma kan bezoeken en wij hebben bedacht dat we wel zin hebben in wat klauterwerk. De LP vermeldt echter niet waar dat Warluma ligt en ook op mijn zeekaarten is nergens een plaatsje met die naam te vinden. Internet ligt al dagen plat dus we zullen ouderwets moeten rondvragen waar het ligt. Dat gaat niet lukken in de afgelegen baai bij Observation Island in Normanby waar we liggen. We hebben weliswaar veel bezoekende kano's maar die kennen de weg niet verder dan tot Esa'ala het hoofdplaatsje op Normanby. Dat staat wel in de zeekaarten en ligt op twee uur varen van onze baai.

Op een morgen, waarop we niet met zware regenbuien wakker worden, varen we erheen. Het blijkt een heel aardig plaatsje te zijn waar ik met Juan gezellige inkopen doe op de markt. Hoezo gezellig? Nou, we hebben eigenlijk niks nodig en de marktvrouwen hebben niks te doen want we zijn de enige klanten. Dus we kunnen op ons gemak van allerlei broodjes proeven en de nieuwsgierigheid van de marktmensen bevredigen. Er komen hier, zoals de LP al vermeldde, echt geen toeristen.

Er wordt een voetbaltoernooi gehouden waaraan 8 teams uit omliggende dorpjes meedoen. Het ziet er allemaal heel serieus uit met een voetbalveld waar Ajax zich niet voor zou hoeven schamen, een soort tribune en een aantal toeschouwers.

Warming-up voor de halve finale

Alle spelers dragen hetzelfde shirt, zoals dat gebruikelijk is in deze sport, maar niet iedereen heeft voetbalschoenen. Natuurlijk een bizarre luxe in een land waar de meeste mensen op blote voeten lopen! De enige bron van inkomsten voor de eilanders is het kleine overschot aan groenten en fruit van hun tuinen. Iedereen heeft zijn eigen tuin in de jungle en opgroeiende kinderen krijgen al jong zaaigoed van hun ouders voor hun eigen tuin. Niemand heeft dus honger maar wat extra geld voor voetbalschoenen levert zo'n tuin natuurlijk niet op.

Het begin van de halve finale wachten we niet af want we willen nog doorvaren naar Warluma. Een paar jonge voetballers op de steiger kunnen ons vertellen dat het achter een kaap ligt die we in de verte net kunnen zien. Uitbundig uitgezwaaid door een kleine menigte kinderen op de kade gaan we op weg. We zijn serieuze concurrentie voor de voetballers!

Als we om de kaap heen varen, zien we een gegeven moment inderdaad een dorpje. We worden al snel tegemoet gevaren door een paar kano's en voor we er helemaal naar toe varen, vraag ik één van de vissers of dit Warluma is. Hij antwoordt bevestigend maar in dit deel van de wereld wil dat niet altijd zeggen dat je het goede antwoord krijgt. Als ik doorvraag blijkt het dorpje toch anders te heten. Warluma ligt nog verder achter de volgende kaap. Goed te weten voor we aan lagerwal tussen allerlei onbekende riffen voor anker zouden zijn gegaan!

Vorbij de tweede kaap zien we al snel weer een dorpje en als ik de aanwijzingen van mijn behulpzame visser goed heb begrepen, zou dit Warluma moeten zijn.

Die vraag wordt snel beantwoord want nog voor we voor anker liggen, worden we omringd door een record aantal kano's. We tellen er 15 stuks, de meeste met kinderen! We zijn inderdaad in Warluma aanbeland. Op de vraag of we hiervandaan ook naar de vulkaankrater kunnen lopen, komt echter geen duidelijk antwoord. Dat kunnen we beter aan een van de oudere mensen in het dorp vragen.

In de bijboot varen we naar het strand waar we door een enorme meute enthousiaste kinderen worden gadeslagen. De meesten hebben duidelijk nog nooit een blanke in levende lijve gezien. Op het strand worden we aangesproken door een schuchtere jongen die uitstekend Engels spreekt. Al snel wordt ons duidelijk dat Casper een intelligente jongen is, de parel van Warluma. We lopen met hem mee naar zijn huis waar we kennismaken met zijn moeder die ook verbazingwekkend goed Engels spreekt. Vader is niet thuis want die werkt voor een logging company als electrical engineer in een ander deel van Ferguson. Om de 14 dagen komt hij thuis maar lang niet altijd, want hij heeft ook regelmatig overwerk. De extra inkomsten kan het gezin wel gebruiken want Casper wil in Australië medicijnen gaan studeren. Een bijzondere ontmoeting op zo'n afgelegen plek!

Casper met zijn moeder en zussen

Na de kennismaking spreken we af om de volgende morgen met de schoolkinderen, die op weg naar school over een pad langs de vulkaan lopen, op te lopen naar onze krater. Casper is er nog nooit geweest maar zijn moeder maakt hem duidelijk bij welke rots hij van het schoolkinderpad moet afslaan om bij de krater uit te komen.

Spelende kinderen in Warluma

De volgende ochtend stappen met het eerste ochtendlicht in de bijboot en varen naar het strand. De hanen kraaien er lustig op los, maar het leven in het dorp moet nog op gang komen. Bij het ouderlijk huis van Casper wachten we rustig tot hij het 'team' dat met ons meegaat bij elkaar heeft. Als het een gezellige drukte geworden is, blijkt dat het niet helemaal duidelijk is welke krater we nu willen bezoeken. Ik leg uit dat het volgens de beschrijving van de LP gaat om een enorme krater van waaruit je een prachtig uitzicht op de omgeving hebt.

De krater waar Casper ons mee naartoe wil nemen, komt echter niet overeen met die beschrijving. Oei, hoe zit dit? De dorpsverpleegkundige blijkt te weten welke krater wij bedoelen. Maar die ligt een heel eind verder en kunnen we te voet niet bereiken vanuit Warluma. Daarvoor hebben we een boot nodig.

Na overleg met Jimmy en Juan besluiten wij dat we naar de enige echte krater willen en het lijkt erop dat er een bananaboot kan worden geregeld om ons erheen te brengen. Dat hebben we echter niet goed begrepen, het idee is om er met ALK heen te varen. Ook best. Er wordt een 'kernploeg' van 6 personen geformeerd die met ons mee gaat varen. Wie het allemaal zijn, wordt ons onderweg duidelijk. Elvis is visser en leidt ons langs de riffen, Sana weet precies waar de plek is waar we aan land moeten gaan want zij is daar getrouwd, Casper heeft min of meer de leiding en Jean, Sarah en Edward gaan mee voor de gezelligheid. Jimmy vaart twee keer met de bijboot heen en weer om de hele ploeg aan boord te krijgen en dan kunnen we de lange lijn waarmee we aan een boom vastliggen, losgooien en het anker ophalen.

De baai van Warluma ligt achter twee eilanden enigszins beschut tegen de heersende ZO wind en golven maar eenmaal bij Cape Doubtful, tussen Dobu en Sanaroa Island, liggen we gevaarlijk te rollen. Maar niemand die zich daar zorgen over maakt, behalve de schipper. Deze mensen zijn gewend aan de zee en het is een vrolijke boel aan boord.

Sarah, Sana en Jean op hun gemak op het kajuitdak

Op de kaart kon Sana niet aanwijzen waar we heen gingen maar op zee is er geen twijfel over hoe we moeten varen. Elvis houdt uitkijk op de boeg en geeft de riffen aan die precies overeenkomen met de Google Earth kaarten.

De plek waar we heen varen, blijkt aan een open stuk kust 5M ten N van Cape Doubtful te liggen. Het is aan lagerwal maar wel enigszins beschut door Sanarao Island. Geen echt veilige plek om ALK te ankeren maar het kustrif wijkt hier en we kunnen het anker in zand laten vallen. De kust voor ons is wild begroeid maar er is een kleine, bijna onzichtbare opening in de rotsen, een soort minuscule fjord. Met de bijboot kun je erin varen en lig je volkomen beschut, een prachtig plekje.

De mini fjord van Bonagaya

Als de hele bemanning aan land is, beginnen we aan een klein klimmetje tot we bij een paar hutjes aankomen van de familie van wie het baaitje is. Hier moeten we vragen of we naar de krater mogen doorlopen. Ik maak kennis met een oudere vrouw en zij geeft toestemming. De karavaan gaat op weg. Maar niet voor lang want we worden al snel ingehaald door een boodschapper die Casper duidelijk maakt dat we terug moeten. Wat nu?

Terug bij het hutje blijkt dat de toestemming van de oudere vrouw niets waard is. We moeten toestemming vragen aan de counselor. Maar die woont niet hier maar een flink eind de verkeerde kant op. Hoe ver het lopen is, blijft vaag maar dan weet ik wel hoe laat het is en het zal waarschijnlijk meer dan een uur lopen zijn. De klim naar de krater zou 1½ uur duren. We rekenen even snel uit hoe lang we dan onderweg zouden zijn, aannemende dat we toestemming krijgen, en komen tot de vervelende conclusie dat het te laat wordt om dezelfde dag nog voor donker terug te zijn in Warluma. Met ALK zijn we al ruim 2 uur onderweg geweest om hier te komen. De familie is niet te vermurwen en er zit niets anders op dan weer terug te gaan. Flink balen, maar het is niet anders.

Op de terugweg maken we aan boord een nieuw plan. We besluiten een klein koraaleilandje aan de zuidkant van Sanaroa Island aan te lopen. De zon komt er een beetje door als we voor anker gaan in de luwte van het eilandje en iedereen is de mislukte kraterwandeling meteen vergeten. Jimmy en ik hijsen ons in duikpakken en gaan er met de harpoen op uit en de 'Warluma' crew wordt door Juan op het eiland afgezet waar ze onmiddellijk aan de slag gaan om kokosnoten te plukken, zonder lucifers wordt er een vuurtje gemaakt, van kokospalm bladeren wordt een handig mandje gevlochten om wat schelpjes in mee terug te nemen, ze vinden keiharde noten die een smakelijke noot blijken te bevatten en de kokosnoten smaken zoet. Kortom deze mensen weten hoe je op zo'n klein eilandje niet hoeft om te komen van de honger!

De onderwaterjacht levert weinig op maar Jimmy weet toch nog een kleine trevally te schieten. Die gaat meteen op het vuurtje en smaakt zo vers natuurlijk kostelijk. De mensen hier hebben een simpel maar goed leven!

Net voor donker komen we weer in Warluma aan en gaan op onze oude plek voor anker. We zetten de hele ploeg op het land af en dan keert de rust aan boord van ALK terug. Een dag die heel anders liep dan gepland en toch erg leuk uitpakte!

Uitzwaaiers in Warluma